

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ!..

Έβλεψα στο σώμα μου στα Γενναϊά και έγρασα το δάχτυλο. Είχα παρακλινηθεί μέσα σε κάτι Βουδγαροζόρια, σε βούρζουρα και σε καλαμιές.

Ήταν μεγαλοδόξαδο. Πουά μέσα όμως, δεν έκαταλάβαινα. Είχα χάσει τα πάντα κι είχα χαθεί μέσα στον άνεμοστρόβιλο, όταν είδα από μακριά ένα φως να λαμπύρηζε.

—Καθόμουν κι' ε-
κουγα τις ιστορίες
του μολονά...—

—Μεγάλο Σάββατο σήμερα, μωρέ είπε. Θα περάσουμε όπως έδοξε ο Θεός...—

—Άφρα λοιπόν έχουμε Λασιτή! ρώτησα Ξαγιασιμένος.
—Καί βέβαια, παιδί μου. Έδω στην έρημιά που είναι, ξεφρα τις μέρες της σαμαροτιής και βράζω τις ψωτάδες. Μονάχος μου παχαίω και μονάχος μου κρατάω τις νηστείες. Πουά και που να ξεπέσει κανένας από δω! Μαύρη ζωή κι' άχαρη. Δεν σου άφείδουν, βέβαια, ή έλεις που σου έδωσα... Θα σου τακιάσω τηραντίες! Κι' α-
πό θα κάνουμε μαζί ανάστασι... Έκκλησιά δεν έχουμε εδώ, να θά βρούμε ν' άγναντεψουμε το βουνό, για να δοίμε την παλαιά ανάστασι που γίνεται και πάνω... Κανείς δεν ά-
νέθρισε ως έχει ποτέ, μη βλο το πιστεύνω το θαύμα αυτό. Σε-
χωρίζουνε τα φώτα καθαρά... Οι παλιοί παλπούδες τα είδαν με τα μάτια τους... Άκούσανε τις ψωμιόδιες με τ' αυτιά τους... Μή τώρα ο κόσμος πόλεψε! Ο κοιματζήδες βρα-
ζαν τους άνθρωπος, ο τόπος ομαράχηκε και κανένας δεν ανέβαινε ως έχει!...

—Βρε τι μωφ φέινεις, μολονά!...
—Έτσι να γαρουμε λειτούρα... Έτσι πάνω ήταν ά-
λοτε κάτορο έλληνικό, μη οργα που τον τρέμαν τα βου-
λευ... Πρώτο μέρως και καλό, μη έκκληρίες και κόσμο και φρονιάτα και πατάδες... Μα δεν έφρα που το κατα-
στρε ο Θεός. Και ομαρές το κάτορο, και χάρησε ο κόσμος
σάν άγχο, και έδωσαν ή ετύχη, και λέσαν τα λαλιτιά κι' ή
έκκληρίες... Από τότε ψυχή δεν ευινε έχει... Μόνο κάθε
Λασιτή φουζόταν από τα θεια λάμρα και ομαριά και
βγαίνουν ή ψυχή άπ' τα χαλιόματα και γίνεται ή ανάστασι
στην γκαμισημένη έκκλησία... Κρατούνε όλοι τις λαπαδέ-
των κι' ανάβει ο τόπος όλος... Μα τι να ιδή τη λάμρα δεν
μπορεί, και φανταί σαν πορκαλά από δω πέρα...
Βίβες... Ξαίζανε άξιανα ή τηραντίες στη φωτιά! Άνεφρα το λάδι
κι' έψωσαν τοκιάλας έχει μέσα και μωφ έλινξε ο καπνός.
—Στάχτη να γίνεται και είνε, φώναξε πιναύοντας Ξω το τηράνι ο
μολονάς.
Και στάχτη γίνεται... Έλεσαν μέσα στη θρακιά κι' αλευρωθήκανε
σαν μολονάδες...—

—Έτσι ανοίγει καλύτερα ο λαμός!
—Έμψρε βότερα ο μολονάς και λίγες
πατάδες στη φραξιά, έμψρε το χωτό
άλιτι με τα δάχτυλά του, σταφοροζοτή-
θρε κι' άοζήνηρα:
—Καλή ανώνη!... Κοιπάστε!...
Και στην Πόλι να δώση ο Θεός!...
Και γήρορα ανάστασι στην Άγιά Σο-
φιά μας!...

Φροούστον-φροούστον, φροούστον-φροού-
στον, χόρεαν ή μολότερες τρέθοντας
το άλειφρι. Κάτω χιτωσάδες άτέλειωτα
ή φρεσφι και βούζε το νερό κιάδοντας
άπ' το βράζο. Η νύχτα ήταν βραχη,
νύχτα μολοχτή, γενάτη γλάνα.
Ο μολονάς άοζήνησε να λει τώρα
άλλες ιστορίες. Είπε για τη νεράδα
που βράζει κάτω στη νεροσυρμή. Την
είδε με νύχτα με το φεγγάρι, διαφα-
νη, με ρούχα άσημένα. Κάτω, πάλι,
στο μαύρο ταμπίρι, βγαίνει ένας άρά-
λης με μιά ταμπίορα μακριά, και πό-
ρα, κάτω έχει στις καλαμιές, σκαύζει

—Κάρφωσα πάνω μιά κότ-
τα ψητή!...—

το αίμα του παπά που σκάζαν —άνε λέντε χροώνι— οι Τούρκοι, ή θεοκατάρατη φύξη.

—Άνάθεια τη φύτρα τους!...
—Άλλοτε άποκομίονα και άλλοτε Ξεντενδα μισοκούγοντας τις ιστορίες του. Ο μολονάς τις έλεγε για να αισθάνεται την ήδονή να τις Ξανακούη.
Ήσαν οι φίλοι του, ή συντροφιά του και ή παρέα του, ή ιστορίες αυτές.

Μ' αυτές περούσε τις μακριές τις νύ-
χτες του χειμώνα, μ' αυτές και τις μεγά-
λες μέρες του καλοκαιριού. Αδές στη μο-
ναξιά του, και στις παρές του αυτές.
—Δεν βγαίνουμε, λέω; Θ' άοζηαν τα
Ξοτικά και τα βουά τη λειτούργια!... το
έτα.

—Έβγαίναμε. Μέσα στο άγγράφ φως του
φεγγαμιού φανόταν το βουνό από μακριά
συννεφοσκεπασμένο... Ών να φροστές βα-
παξοή κοινοβία στην κορυφή... Έφεί-
νε, θαφρείς, μες στο φεγγάρι. Κάτω
γαλάζαν τα νερά κιάνητα κι' έστέκοντο
ήσυχα τα δέντρα, σαν οσοποι.

Ο μολός, πλακομένιος κάτω από τον ή-
σρα ενός βράζου, ραφθόσε και χιτωσάσε
με τα Ξηρα και ορθιαία χιτωμάτια του,
σαν να νανοούξε όλοζήρη την πλάσι...
—Μεράνητα! μωρ λέει ο μολονάς. Η ά-
έτροποδά πάει να βασι-
λέγη... Χριστός άνέστη το λοιπόν, να ήση ο βασιλιάς μας!... Και
στην Πόλι!... Αργά άνε έξω να πονηραίσω... Μωφ έμψρε τις κόττες
ο στρατός... Δεν έξω άνε μιά κόττα γι' άρτιμή!... Έ, δόξα νύχθ ο
Θεός!... Θα κάνουμε ανάστασι με την καρδιά μας...

Το πρωί κιάνηρα να γίωο.
Ο γέρος τη νύχτα μωφ έμψασε κι' άλλες τηραντίες και,
ξεστές αλιάμα, με τις τούλες με κάτι φώλα φρούνα και τις
έβαλε στο σακεδάδι μου.
Καθώς ηιδούσα όμως ένα ποταμάκι παρεξά, πιναύτηκε
το δευταία και έπεσε στο νερό.
Έξακολούθησα το δρόμο μου σκεπτόμενος, με μιά πείνα
που δεν έβλεπα μπρός μου, τις περαμμένες πασχάλεις με
τις ψηρταριές, τα γλέντια και τα τραγοδία.
Στριβόνασε ένα λόφο βροθήρα σ' ένα χωριό. Χριστια-
νεκά θά ήσαν, γιατί είχε έκκλησία. Μα οι άνθρωποι, μόλις
μή ήδαν, τρέψονταν κι' έκλισησε τις πόρτες.
Χριστιόσα δεξιά, άριστερά, πονούνα δεν μωφ άνοιγαν.
Έπηρε τότε της καυλαπιάς το σκου κι' έχτιούρα για ν' ά-
κούσουν, άλλα μόνο τα σκουά μου ούχησαν. Τα βράζαν
έξω έπιτοφρο...
Πήρα να σάσασ άπ' το θυμό μου. Έπειτα άοζησα να
χιτωπό τις πόρτες άποκαταίνεις. Τα σκουά ήσαν λιασάει
από τα γαργασιόνα κι' από μέσα από τις άλλες κόττες φο-
βισμένες ήφτερουόνηαν, ποδχιτωμάτια άκούστηκαν άλλων
και κλάματα μικρών παιδιών.

—Άλωνα σπι, δίπλα από την έκκλησία, άνοιξε τέλος ένα παρό-
θερο κι' ένα μαλλιάρο κεφάλι Ξερωδάλε.
—Χριστιάν!... Χριστιάν!...
—Άνοιξε, μωρέ, μη βάλλω φωτιά και σάς κιάφω μέσα σαν πο-
ντίαια...
—Τι θέλεις, Χριστέ;...
—Η αληθόθρε! Ρουτάς και τί θέλω!... Άνοιξε, γιατί σου τι-
νάω τα μαυά!... Ψουί, φαι, να φάη ο λόγος που έρχεται από πίσω,
θέλω!...

Από κάθε πόρτα τότε Ξερωδάλαν άνθρωποι κρατώντας ψωμά,
αγά, τσανάδες με κρέατα, γα-
ροφτες, κοφρίδα και τυριά! Από το
θέρισμα της πείνας βροθήρα Ξε-
αφρα σ' ένα γαστριμαργικό παρά-
δεισο.
Κι' όλ' αυτά τα έφεραν γέροι,
νεοί και κορταία με γυνίβες τις
άντζες, γυναικες Ξεθούρωτες,
γυνίβες με άσπρα μαράσσα...
—Τώρα θάρθθ κι' ο λόγος!
τους είπα για να τους φοβίσω. Κ'
έτσι έφροδβηξα έγώ μπρός και από
πίσω μου έρχοταν όλη αυτή τον
φαγητόν και των μεζέδων ή πεν-
τοβόλοδα λιτανεία.

—Εβγαίνα Ξω από το χωριό και
στάθρα σ' ένα ψηλομα άπάνω.
Αυτό σταθίραν τρέθοντας μπρο-
στά μου, προηγομένιο το παπά

—Μου κουβάλησαν και του
πουλιού το γάλα!...—

—Τους έβαλα να στα-
θούν όρθιοι...—

—Δεν βροκρές ο Χρι-
στός, μωρέ, άλλ' άνε-
στη!...—

—Μου κουβάλησαν και του
πουλιού το γάλα!...—

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΗΣ

TOY G. LEPREUVE

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΓΥΡΙΖΟΥΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΔΟΛΦΟΣ, 30 ετών,
ΑΛΙΚΗ, 40 ετών,
ΑΝΝΑ, 28 ετών,
ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ,
ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

(*Ἡ Ἀλίκη κάθεται καὶ πλέκει σιμά στὸ τραπέζι. Ἐνα παιδάκι παίζει σὲ μιὰ γωνιά. Ἐξάφνου μπαίνει ἡ ὑπηρετρία.*)
Ἡ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κυρία... Ἐνας κύριος σὲς ζητά.
ΑΛΙΚΗ.—Ἄς περάσει μέσα.
(*Ἡ ὑπηρετρία φεύγει. Μπαίνει σὲ λίγο ὁ*

Ἀδολφὸς κομπῶ ντυμένος. Ἡ Ἀλίκη τὸν βλέπει μὲ ἀπορία.)
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ἀλίκη!
ΑΛΙΚΗ.—Μά... ποὺς εἶστε κύριε;
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Δὲν μὲ γνωρίζετε λοιπόν, Ἀλίκη;
ΑΛΙΚΗ.—Θεὲ μου!... Εἶμαι σί... σὺ, Ἀδολφε;
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ναί, εἶμαι ἐγώ...
ΑΛΙΚΗ.—Ὡ, μὴ εἶνε τρομερὸ, δὲν τὸ περιμένα...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Μήπως μὲ νομίζατε γιὰ νεκρὸ, Ἀλίκη;
ΑΛΙΚΗ.—Ναί... Νομίζατε ὅτι εἶχε σκοτωθεῖ στὸν πόλεμο...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Καὶ θίω, νὰ ποῦ ὦ καὶ ξαναγίωσα. Ἡσυχὸν ἀρκετὸν καιρὸ ἀγιάλωτος. Γι' ὅτιμα... Ἀρρώστησα, εἶχα πάθει ἀνευθμία γιὰ κάμποσο καιρὸ... Ἐπ' αὐτὸς, ὁ Θεὸς μὲ λιπήθηκε. Γιὰ τρεῖς τρία. Σανάβηρα λόγια μου καὶ γύρισα στὴν ἀγαπημένη μου πατρίδα...
ΑΛΙΚΗ.—Καθήμεν Ἀδολφε!...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Εἶμαι, ἀλήθεια, ἀξιοζήτητος. Ἀλλὰ, εἶμαι νέος ἀκόμα. Ἔχω μέλλον. Θὰ ἐργασθῶ. Θὰ ξαναγίωσῶ τὴν πρώτη μου ζωὴ. Κ' ἔτσι θὰ μπορῶ νὰ παντρευθῶ μὲ τὴν Ἄννα. Γιατὶ, βέβαια, μὲ περιμένει πάντα. Μοῦ εἶχε δοκιμαστὴν ὅτι δὲν θὰ παντρευθῆ ποτὲ μὲ ἄλλον. Ποῦ εἶνε; Θεὲ μου! Τρεῖς μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ τὴν ξαναῶδῶ...
ΑΛΙΚΗ.—Ναί... Ναί... Ὅτι τὴν ναυδῆς. Κάθισε λίγο νὰ συνέλθῃς.

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Καὶ αὐτὸ τὸ παιδάκι ἐδῶ, ποῦ εἶνε; Διὰ σὺν;
Τὸ ὄνομα ποῦ εἶνε... Ἐλα κοντά μου, μαζὲ μου...
(*Τὸ παιδάκι πλησιάζει καὶ ὁ Ἀδολφὸς τὸ ἀγκαλιάζει καὶ τὸ χαϊδεύει.*)
ΑΔΟΛΦΟΣ.— Πῶς σὲ λένε, χρυσοῦ μου;
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ἀδολφο...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ἄ, τοῦ ἔδωσες τὸ δικό μου ὄνομα, Ἀλίκη;
ΑΛΙΚΗ.—Ναί...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ὅστε μὲ θυμόσατε πάντα...
ΑΛΙΚΗ (πολὺ στενωχωρημένη).—Ναί.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Μήπως ἡ γυναῖκα τοῦ μικροῦ εἶνε ἡ Ἄννα;
ΑΛΙΚΗ.—Ναί, εἶνε ἡ Ἄννα.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ὅστε τὴν ἀγαπᾶς πάντα; Ὡ Θεὲ μου!... Σ' εὐχαριστῶ!... Μὰ ποῦ τὴν ἰδῶ, τέλος πάντων; Γιατὶ δὲν τὴν εἰδοποιεῖς νάβῃ; Μήπως δὲν μένει παρὰ σὺν ἡ ἀδελφῇ σου;
ΑΛΙΚΗ.—Ναί, ἐδῶ μένει... Καὶ σεῖς, Ἀδολφε; Ποῦ σκεφτόσαστε νὰ μείνετε;
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ἀλλὰ ἐδῶ, βέβαια. Καὶ θ' ἀρξίσω τὴν πρώτη μου ἐργασία. Πιστεύω νὰ μὲ δεχθῆ πάλι ὁ ἀντρας σου ὡς συνεταιρῶ...
ΑΛΙΚΗ.—Αὐστηχῶς... Ὁ ἀντρας μου ἔχει συνεταιριστᾶ τὴν ἰδέαν μὲ τὸν Ἰάκωβο Ντελατέ.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ἀλήθεια; Τί γίνεται ὁ Ἰάκωβος; Ἦταν ὁ καλύτερος ἕνα ροδομημένο μοῦτσι.

Ἦταν Βουλγαροῦχοι, φανατικὸ Βουλγαροῦχοι τὸ χωριό, καὶ δὲν ἤθελαν στὰ μάτια τοὺς νὰ μᾶς ἰδοῦν. Ἄμα εἶδαν θίω πὺς ἕνας στρατιώτης παρὰ λίγο νὰ τοὺς χάλασῃ τὸ χωριὸ καὶ ἀκόσταν πὺς ξερχετα καὶ ἕνας λόχος ἀπὸ τέτοιους καὶ χειρότερους παραπίσω, ὅπου θὰ τὸ ξεθεμελιώναν, βγῆκαν προσφέροντας ὅτι μποροῦσε ὁ καθένας...
Τοὺς ἔδωκα νὰ μοῦ τὰ ἀραδιάσουνε μτροστὰ καὶ νὰ σταθοῦνε ὅσοι σὲ μὴ ἀπόστασι μεγάλῃ.
Ἐγώμια καὶ πάλι μπροστὰ τοὺς τὸ ντυμερὶ μου καὶ ἔταμα νὰ ἀσταυρωθῶ ἡ λόγγη, πάνω στὴν ὁποία κάρφωσα μιὰ κόττα!... Μποροῦσε νὰ χορτάσῃ μιὰ δίλοξια ἀπ' αὐτὰ τὰ φαγητὰ, ἀλλὰ ἔφαγα ὅσα θάτρωγε ἕνας λόχος.
Στὸ τέλος, πίνοντας μιῇ ὀξὴ ξινόγαλο, τοὺς εἶπα εἰς ὕψαινα.
—Χριστὸς ἀνάστη, μορὲ σεις!
—Χριστὸς βοσκαρὲς! ἀπάντησε ὁ πατάς καὶ ἐπανέλαβαν ὅλοι ἐν χορῷ:
—Χριστὸς βοσκαρὲς!...
—Τὸν καιρὸ σας τὸν καιρὸ! φώναξα τότε. Δὲν βοσκαρὲς ὁ Χριστὸς, μορὲ κοθόνια, ἀλλ' ἀνάστη!...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

λύτερος φύλος μου. Κ' ἡ Ἄννα; Ποῦ εἶνε τέλος πάντων ἡ Ἄννα; Ἄντιομονὸν νὰ τὴν δοῦ... Μιλήσατε τῆς, Ἀλίκη, σὰς παρακαλῶ... Μιζεῖ μοῦ Ἀδολφε, φώναξε ἐσὺ τῆς Ἄννας νάβῃ...
ΑΛΙΚΗ.—Δὲν λρεῖται νὰ τὴς τὸ ποῦτε ἀποτόμιος. Θὰ συγχαρηθῆ πολὺ...
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ποῦ Ἄννα θέλετε νὰ φωνάξω;
ΑΛΙΚΗ.—Πήγαμε, παιδί μου, νὰ παίξῃς. Θὰ φωνάξω ἐγὼ τῆς Ἄννας.
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Ποῦς Ἄννας;
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Τῆς θείας σου καὶ νοινὰς σου.
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μὰ ἡ θεία μου καὶ νοινὰ μου εἶνε ἡ θεία Ἀλίκη.

ΑΛΙΚΗ.—Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λέξ, Ἀδολφε;
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Κύριε, ξέρω ἐγὼ τί λέω... Μὰ πῆστε μου ποῦ Ἄννα ζητάτε; Μήπως θέλετε τὴ μαμά μου;
ΑΔΟΛΦΟΣ (χλωμὸς σὰν νεκρὸς. Μὲ φωνὴ σδυσμένη).—Ἡ μαμά σου λέγεται Ἄννα, παιδί μου;
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μάλιστα, κύριε. Λέγεται Ἄννα... Καὶ ὁ μπαμπὰς μου λέγεται Ἰάκωβος.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ἰάκωβος Ντελατέ;
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.—Μάλιστα, κύριε. Κ' ἐγὼ λέγομαι Ἀδολφὸς Ἰακώβου Ντελατέ...
ΑΔΟΛΦΟΣ (σπρώχνοντας τὸ παιδί).—Ἀλίκη... Ἀλίκη... Γιατὶ δὲν μοῦ εἶπες τὴν ἀλήθεια;
ΑΛΙΚΗ.—Δὲν τελειώσα, Ἀδολφε... Συγχωρήσατέ με...
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ὅποτε εἶται!... Ἡ Ἄννα δὲν μὲ περιμένει!... Παντρευτήκα!...
ΑΛΙΚΗ.—Μὴν τὴν κατακαρῶνεις, Ἀδολφε. Πέρισσαν τόσα χροῦνια... Κ' ἔπειτα τὴ βιάζαται κ' ἐμπεῖ νὰ παντρευθῆ. (Τὸ παιδάκι φεύγει σιγά-σιγά.)
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Θεὲ μου!... Θεὲ μου!... Δὲν μὲ θυμότανε καθόλου παιδί; Μὲ ξέλασε!...
ΑΛΙΚΗ.—Μὴν τὸ λέξ αὐτὸ, Ἀδολφε. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἔδωσες στὸ πρώτο τῆς παιδί τ' ὄνομά σου.
ΑΔΟΛΦΟΣ.—Εἶνε τοῦλάχιστο εὐνοημένη;
ΑΛΙΚΗ.—Ναί, Ἀδολφε, ἀρετὰ.

ΑΔΟΛΦΟΣ.—Ὅποτε ἐγὼ δὲν ἔχω θέσι παρὰ ἐδῶ μέσα...
ΑΛΙΚΗ.—Μὴν τὴν ἀγαπᾶς, τὴν ἀγαπᾶς, Ἀλίκη, ἀκόμα. Ἡ καρδιά μου ποτε... Νὰ φέρω ζωὴν νὰ τὴν ξαναῶδῶ; Κι' ὅμως εἶται πρέμει... Πρέμει νὰ φύγω... Φτωχὴ μου καρδιά!...
(Φτάνει ἀπ' ἐξω ἡ Ἄννα κρατώντας τὸ παιδάκι τῆς ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ Ἀλίκη τρεχεῖ καὶ τὴν ἐμποδίζει νὰ μῆνι μέσα.)
ΑΝΝΑ (ἐκκληρῶν στο κατώφλι τῆς πόρτας).—Τί συμβαίνει; Ποῖος μὲ ζητάει;
ΑΛΙΚΗ (σιγά).—Εἶνε κάποιος ἀποχρὸς νέος, χωρὶς δουλειά. Ἦθε νὰ σὲ παρακαλέσῃ νὰ μεσολαβήσῃς στὸν Ἰάκωβο νὰ τὸν πάρῃ ὡς ἐπάλληλο...
ΑΝΝΑ.—Εὐχαριστοῦ... (Θελεῖ νὰ μῆνι μέσα).
ΑΛΙΚΗ.—Μὴν μπαίνει μέσα. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Πήγαμε, σὲ παρακαλῶ, στὸν κηρὸ νὰ κἀμῃς μιὰ βόλτα...
(Ἡ Ἄννα φεύγει μαζὲ μὲ τὸ παιδί τῆς. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ, ὁ Ἀδολφὸς ἔχει πέσει κάτω.)
ΑΛΙΚΗ (πλησιάζει τὸν Ἀδολφο).— Ἀδολφε!... Τί ἔπαθες; Σήμα ἐπάνω, φίλε μου...
(Προσπαθεῖ νὰ τὸν σηκώσῃ, μὰ αὐτὸς ξανασωριάζεται κάτω σὰν ἀνυχο ὄμμα.)
ΑΛΙΚΗ (ἐντρομή).—Θεὲ μου!... Εἶνε νεκρὸς!...

ΕΚΚΛΕΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΡΟΦΕΣ ΤΟΥ ΜΩΡΕΑΣ
Θλιμμένη θάλασσα, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σὲ γνωρίσω, σὲ καταχνιὰν ἀνάλαρη τυλίγει με ἀσπλά, μόνος στὴν ἄμμο τὴν ἰγρή θάρψῃ νὰ περπατήσω, καὶ ἔτσι τὴν πόλι καὶ τὴ γῆ θὰ λησμονήσω πλεῖα.
Ἡ θάλασσα, ὁ κίχηστα, ποῦ ἀδιάκοπα ἐδῶ κάτω τὸ βογγιτὸ σας τὸ ἀγριο αἰώνια ξεφυλά, ἐσεῖς λικνίστε τὴν λιχρὴ καρδιά μου ἕως θανάτου, ποῦ μοναχὰ στὶς ὄμορφες τὸν ναυαγίων μεθᾶ.
Μετ. Δ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ